

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SARAH MORGAN

Pažadėta

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 gegužė–birželis

Knyguė.lt

Sarah Morgan
(Sara Morgan)

PAŽADĒTA

Romanas

Versta iš Sarah Morgan, Lost to the Desert Warrior,
2013

© Sarah Morgan, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Rimantas Vitkus, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-903-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Persai moko savo sūnus nuo penkerių iki dvidešimties metų tik trijų dalykų: joti, šaudyti iš lanko ir sakyti tiesą.

Iš graikų istoriko Herodoto (maždaug 484-425m.pr.m.e.) „Istorijos“.

- Ša, patylėk. - Leila delnu užspaudė seseriai burną. - Girdžiu juos ateinant. Jie neturi mūsų aptikti.

Ji gailėjosi, kad nepakako laiko surasti geresnės slėptuvės. Vargu ar galima tikėtis pasislėpti už ilgų aksominių užuolaidų tėvo asmeniniuose apartamentuose, bet šiuo metu tai buvo pati saugiausia vieta. Niekas nesugalvos ieškoti princesių čia. Jų niekada neįleisdavo į jo miegamąjį. Neįleido netgi šiandien, tėvo mirties dieną.

Leila norėjo įsitikinti, kad vyras, kuris vadino save tėvu, yra miręs, guli lovoje ir nesiruošia pašokęs dar kartą nuskriausti jos arba sesers. Ji stovėjo čia pat, pasislėpusi už užuolaidų, ir girdėjo, kaip jis paskutiniu atodūsiu nulėmė jos likimą. Net paskutinėmis minutėmis tėvas neatgailavo dėl veltui praleisto gyvenimo. Jis

nepanoro pamatyti savo dukterų, net neliepė perduoti, jog jas myli, ir taip atsilyginti už ilgametį abejingumą. Nė žodeliu neatsiprašė už visas joms padarytas skriaudas. Tik dar kartą, jau paskutinį, ją nuskriaudė... kai visiems laikams nulėmė jos likimą.

Hasanas privalo vesti Leilą. Tai vienintelis būdas, kad žmonės pripažintų jį Taškano valdovu.

Klausydamasi žingsnių Leila laikė užspaudusi delnu jaunėlės sesers lūpas. Kakta prisilietusi prie užuolaidų užuodė dulkių kvapą. Tamsa trikdė, Leila sustingo laukdama, kada užuolaidos prasiskirs, baiminosi, kad menkiausias judesys gali jas išduoti.

Pasislėpusi už prabangaus sunkaus aksomo klosčių ji išgirdo, kaip keli žmonės įėjo į kambarį.

– Mes apieškojome rūmus. Jų niekur neradome.

– Jos negalėjo tiesiog išnykti, – pasigirdo šiurkštus lengvai atpažįstamas balsas. Jis buvo Hasano, jos tėvo pusbrolio. Jeigu tėvo paskutinis noras bus išpildytas, Hasanas greitai taps jos jaunikiu. Šešiasdešimties metų senis, valdžios trokštantis netgi labiau nei jos tėvas.

Šią siaubingą praregėjimo akimirką Leila iš-

vydo savo ateitį, kuri buvo juodesnė už užuolaidos vidinę pusę. Ji žiūrėjo į tamsą jausdama delną šildantį sesers kvėpavimą, bet pati bijojo net kvėptelėti, kad neišduotų abiejų.

- Mes jas surasime, Hasanai.

- Po kelių valandų jūs kreipsitės į mane *jūsų ekscelencija*, - atkirto Hasanas. - Ir jums bus geriau, jeigu rasite jas. Apieškokite biblioteką. Vyresnioji dažnai ten lindi. O jaunesnioji... ji pernelyg reiškia savo nuomonę. Išsiųsime į Ameriką ir ji dings - iš akių ir iš atminties. Žmonės ją greitai užmirš. Dar iki aušros aš susituoksiu su vyresniąja. Laimei, ji ramaus būdo. Neturi savo nuomonės ir vargiai prieštarau.

Jis net nežino mano vardo, - apmirusi pagalvojo Leila, - *ką jau kalbėti apie požiūrį į gyvenimą*. Ji buvo vyriausia. Ir ramaus būdo. Leila abejojo, ar Hasanas prisimena, kaip ji atrodo, ir ar jam tai svarbu. Juo labiau nerūpi, ko ji nori. Bet tai nerūpėjo ir tėvui. Vienintelis žmogus, kuriam ji rūpi, šiuo metu dreba jos glėbyje.

Jaunesnioji sesuo. Jos draugė. Jos šeima.

Naujiena, kad Hasanas ketina išsiųsti Jazminą į Ameriką, pablogino ir taip siaubingą padė-

tį. Po visų negandų blogiausia bus prarasti seserį.

– Kodėl taip skubate vesti?

Hasano palydovas garsiai ištarė tai, ką Leila pagalvojo.

– Mudu abu žinome, jog išgirdęs apie senojo šeicho mirtį *jis* atvyks.

Jis atvyks.

Leila tuojau pat suprato, kas *jis* toks. Taip pat suprato, jog Hasanas jo bijo. Taip bijo, kad negali prisiversti ištarti savo priešo vardo. Grėsminga dykumos kario ir teisėto laukinės dykumos šalies, Taškano, valdovo reputacija baisiai gąsdino Hasaną, net buvo uždrausta ištarti jo vardą šiame siena apjuostame mieste. Ironiška, jog uždrausdamas minėti tikrojo emyrato įpėdinio vardą, Hasanas tik iškėlė jį žmonių akyse, padarė didvyriu.

Apimta maištingų jausmų Leila *prisiminė* jo vardą.

Razis Al Zekis.

Princas, kuris gyvena kaip beduinas tarp jį mylinčių žmonių. Dykumos žmogus su geležiniu ryžtu, jėga ir kantrybe, laukiantis palankesnės progos. Kur jis yra šiuo metu, nežinia, nes jo buvimo vieta laikoma paslapyje, ją žino

tik patys artimiausi jam žmonės. Prinčą gaudianti paslaptis didino įtampą Taškano tvirtovėje.

Žingsniai nuaidėjo per akmenines miegamojo grindis.

Kai durys užsidarė, Jazmina atsitraukė gaudydama orą.

- Pamaniau, kad ketini mane uždusinti.

- O aš pamaniau, jog tu ketini rėkti.

- Aš niekada gyvenime nerėkiaiu. Nesu verksnė.

Tačiau sesuo atrodė sukrėsta, Leila stipriai suspaudė jai ranką ir dirstelėjo pro sunkių aksominių užuolaidų plyšį.

- Jie išėjo. Mes esame saugios.

- Saugios? Leila, šis raukšlėtas nutukęs pabaisa ruošiasi dar šiandien tave vesti, o mane išsiųsti į Ameriką, toli nuo namų ir nuo tavęs.

Klausydamasi virpančio sesers balso Leila dar stipriau suspaudė jai ranką.

- Ne, to nebus. Aš neketinu leisti jam tavęs išsiųsti.

- Kaip gali sutrukdyti? Man nerūpi, kas bus, tik noriu pasilikti su tavimi. Mes taip ilgai buvome kartu, jog neįsivaizduoju gyvenimo be tavęs. Man reikia tavęs, kad neprasižiočiau

netinkamu metu, o tau reikia manęs, kad ne-leiščiau tau gyventi knygų pasaulyje.

Sesers balsas buvo kupinas nevilties ir Leila pasijuto prislėgta atsakomybės naštos.

Ji jautėsi menka ir bejėgė, viena kovojanti prieš žiaurius Hasano siekius, kurie neturi ribų.

- Aš pažadu: mūsų niekas neišskirs.

- Kaip tai padarysi?

- Dar nežinau. Tačiau ką nors sugalvosiu...

- Galvok greičiau, nes po kelių valandų aš jau skrisiu į Ameriką, o tu gulėsi Hasano lovoje.

- Jazmina! - pasipiktinusi Leila pažvelgė į seserį, o ši įžūliai gūžtelėjo pečiais.

- Taip bus.

- Ką tu supranti apie gulėjimą vyro lovoje?

- Ne tiek daug, kiek norėčiau. Aš manau, jog tai galėtų būti vienintelis ištrėmimo į Ameriką pranašumas.

Net joms papuolus į tokią apverktiną padėtį, Jazminos lūpų kampučiuose suvirpėjo šypsena ir Leila pajuto, kaip jai užspaudė gerklę. Kad ir kaip būtų sunku, sesuo visada suranda priešastį nusišypsoti. Ji juokiasi netgi tada, kai visai nejuokinga, ir įneša šviesos į tamsą.

- Aš negaliu tavęs netekti. - Leilai buvo bai-

su apie tai net pagalvoti. – Ir *jokiu būdu* neprarasiu.

Jazmina atsargiai nužvelgė kambarį.

– Ar mūsų tėvas tikrai mirė?

– Taip. – Leila pabandė surasti savyje kokį nors jausmą, tačiau jos širdyje niekas nekrustelėjo. – Ar tau liūdna?

– Kodėl turėčiau liūdėti? Mačiau jį iš viso tik penkis kartus. Kadangi šio karto greičiausiai negalima užskaityti, vadinasi, mačiau tik keturis kartus. Jis pavertė mūsų gyvenimą pragaru ir net miręs nesiliauja kenkti. – Neįtikėtinai mėlynos Jazminos akys patamsėjo iš pykčio. – Žinai, ko aš noriu? Noriu, kad Razis Al Zekis atjotų į miestą savo bauginančiai juodu eržilu ir pribaigtų Hasaną. Aš pasveikinčiau Razį. O atsidėkodama už jo ištekėčiau ir padovanočiau jam šimtą vaikų, kad jo giminės linija nenutrūktų.

Leila stengėsi nežiūrėti į žmogų lovoje. Ji nenorėjo matyti jo net mirusio.

– Jis nenorėtų tavęs vesti. Tu esi dukra vyro, kuris kaltas dėl jo tėvo ir gražuolės žmonos mirties. Jis mūsų nekenčia ir aš jo dėl to nekaltinu. – Leila nekentė ir savęs, nes jos gyslomis tekėjo šio beširdžio žmogaus kraujas. Nes jai

reikėjo jo gėdytis.

- Jis turėtų vesti tave. Tada niekas negalėtų jam paprieštarauti ir Hasanas būtų nugalėtas.

Ši mintis atrodė tokia siaubinga ir taip būdinga Jazminai, kad Leila buvo linkusi tuojau pat ją išmesti iš galvos ir elgtis atsargiai kaip visada. Tačiau koks atsargumas jas išgelbės, jeigu ji po kelių valandų susituoks?

Tada jos protas nedrąsiai įsileido šią mintį.

- Jazmina!

- Žmonės kalba, jog jis taip mylėjo savo žmoną, kad po jos mirties prisiekė niekada daugiau neįsimylėti, - pagarbiai sušnabždėjo Jazmina. - Ar tu kada nors esi girdėjusi ką nors romantiškesnio?

Leilos drąsa išgaravo. *Ji negali taip pasielgti.*

- Tai visai ne romantiška. Tai tragiška. Siaubinga nelaimė.

- Aš norėčiau, kad mane kada nors įsimylėtų toks stiprus ir kilnus vyras kaip jis.

Jazmina įsispoksojo į tolį ir Leila papurtė ją.

- Liaukis svajojusi. - Leilai tai buvo nepažįstamas jausmas. Vienintelė meilė, kurią jautė, buvo meilė seseriai. Ji niekada nepatyrė jokių švelnių jausmų žiūrėdama į vyrą. O tai, ką jai teko skaityti šia tema, tik patvirtino, jog ir at-

eityje niekas nepasikeis. Ji buvo pernelyg praktiškas žmogus ir šis jos būdo bruožas skatino nedelsiant veikti. – Jeigu jie išveš tave į Ameriką, aš niekada daugiau tavęs nepamatysiu. Neketinu leisti, kad taip atsitiktų.

– Kaip gali sutrukdyti? Hasanas ypač pavojingas, kai yra išsigandęs, o Razio Al Zekio jis siaubingai bijo. Net neleidžia mieste ištarti jo vardo, bet aš girdėjau, jog visi apie jį *kalba*, ypač moterys.

– Ar tu vėl buvai turguje? Nejaugi visai nieko nebijai?

– Žmonės šneka, kad jo širdis sušalusi į ledą ir tik gera moteris gali tą ledą ištirpdyti, – nekreipdama dėmesio į sesers žodžius pagarbiai sukuždėjo Jazmina. – Tai panašu į legendą apie kardą akmenyje, tu skaitei man ją, kai buvau maža.

– Ak, Jazmina, liaukis! Žmogaus širdis gali *sušalti* į ledą tik tada, kai jis pasiklysta Antarktidoje tinkamai nepasirengęs. Širdis kūne varinėja kraują. Ji negali nei sušalti, nei *sudužti*. – Susierzinusi Leila nusistebėjo, jog jos seserys, o tokios skirtingos. Jų patirtis vienoda, išskyrus tai, kad Leila saugojo seserį nuo blogų tėvo poelgių. – Tai ne legenda, o *tikrovė*. Liaukis viską romantizuoti.

- Žmonės mano, jog jis atvyks. - Šį kartą sesers balse nuskambėjo jaudulys. - Kol tėvas su Hasanu rengė sąmokslą, jis laukė tinkamo meto. Kadangi tėvas mirė, jis tikriausiai yra pasiryžęs užimti šeicho vietą, kuri jam teisėtai priklauso. Hasanas išsigandęs. Taryba taip pat. Jie naktį prie durų pastatė papildomą apsaugą ir nežinia dėl ko išsiuntė sargybinius į dykumą, nors visi žino, kad Razis Al Zekis pažįsta dykumą geriau už kitus. Jie nemiega naktimis, nes bijo, jog jis pasirodys pilyje ir nužudys juos miegančius. Atvirai kalbant, aš norėčiau, kad jis taip ir padarytų. Jeigu susitikčiau su juo tamsoje, parodyčiau kelią.

Leila delnu užspaudė seseriai lūpas.

- Turi galvoti, ką kalbi.

- Kodėl? Ką dar jie gali man padaryti? Juk mus išskiria! Aš išvykstu į Ameriką, o tu išteki už Hasano. Ar gali būti dar blogiau?

- Aš netekėsiu už Hasano, - ryžtingai pareiškė Leila. - Neketinu leisti, kad tai įvyktų.

- O ką tu padarysi? Hasanas gali tapti valdovu tik vedęs tave. Tai gana rimta paskata.

- Tuomet jis neturi manęs vesti.

Jazmina su gailesčiu pažvelgė į seserį.

- Jis žada tave priversti.

- Jeigu Hasanas manęs nesuras, tai negalės vesti. - Nedrįsdama per daug galvoti apie tai, ką ketina padaryti, Leila nubėgo į tėvo drabužinę ir pasičiupo du apsiaustus. Vieną įbruko į rankas seseriai. - Apsirenk, paslėpk plaukus ir kuo labiau prisidenk veidą. Lauk manęs čia, už užuolaidos, aš sugrįšiu ir tave išsivesiu. Pirmiausia man reikia kai ką pasiimti iš bibliotekos.

- Iš bibliotekos? Kaip tu dabar gali galvoti apie knygas?

- Knyga gali daug ką atstoti... draugą, mokytoją, ji gali būti prieglobstis... - Leila nutilo tikėdamasi, kad sesuo nepastebės, kaip ji nurauda. - Nesvarbu. Svarbiausia, jog mes rušiamės iš čia pabėgti. Tai bus panašu į slėpynes, žaidimą, kurį mes žaisdavome vaikystėje. - Sugavusi išsigandusį sesers žvilgsnį pasigailėjo pavartojusi šį palyginimą. Jos abi žinojo, ką šis žaidimas reiškia iš tikrųjų. Leila greitai pakeitė temą: - Tu labai myli arklius... ar prireikus galėsi joti kuriuo nors iš jų?

- Žinoma!

Sesuo, regis, akimirką suabejojo, bet taip trumpai, jog Leila nutarė, kad jai tik pasirodė....